

ת"פ 14176/04/21 - מדינת ישראל, באמצעות שלוחת התביעות גליל נגד ג'לאל עבד אל ג'אבר

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 14176-04-21 מדינת ישראל נ' עבד אל ג'אבר
בפני כבוד השופטת שושנה פיינסוד-כהן

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות שלוחת התביעות גליל

המאשימה

נגד

ג'לאל עבד אל ג'אבר
ע"י ב"כ עוה"ד אנגאם ספיה קנדלפת,
מטעם הסנגוריה הציבורית.

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, המייחס לו עבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין- **עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977** (להלן: "**חוק העונשין**").
2. על פי העובדות הנטענות בכתב האישום, ביום 15.6.20 בשעות הצהריים, בתחנת משטרת מג'דל כרום, החזיק, הנאשם ברכבו, סכין מקובעת שאורך להבה הנו כ-15 ס"מ, ולא הוכח כי למטרה כשרה.
3. הנאשם כופר בחוקיות החיפוש ברכבו. נשמעו ראיות.
מטעם המאשימה, העידה חוקרת המשטרה בתחנת מג'דל אל כרום, הגב' ניורה נחאס.
הנאשם בחר שלא לנהל פרשת הגנה.
4. עמדתה של המאשימה הנה כי תפיסת הסכין בוצעה בהסכמה וביוזמת הנאשם ומשכך לשיטתה בתיק זה כלל לא בוצע חיפוש. הסנגורית טוענת לרמיסת זכויות הנאשם בחקירתו בשל העדר מתן זכות לנאשם להיוועץ בסנגור ציבורי, בשל אי מתן הודעה לנאשם על היותו בסטטוס "מעוכב" ומחמת ביצוע חיפוש לא חוקי ברכבו של הנאשם תוך הפרת הנהלים.

התפתחות החקירה

5. אין חולק, כי הנאשם זומן לחקירה אשר התקיימה ביום 15.6.20, בגין חשדות שיוחסו לו בתיקים קודמים ובגין אירועים אשר התרחשו למעלה משנה לפני מועד החקירה, לצורך השלמת תביעות. אין חולק, כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא, הגיע לחקירה בעצמו ונכנס לחדר החקירות ללא כל התנגדות.
6. במעמד עדותה של הגב' נחאס הוגשו חקירות הנאשם (החשוד דאז) במשטרה.
- חקירתו האחת במשטרה מיום 15.6.20 מהשעה 13:45 (הוגשה וסומנה **ת/10**). על פי המתועד בגוף החקירה, נחקר הנאשם תחת אזהרה בגין החשדות המיוחסים לו בתיק אחר; החזקת אגרופן או סכין שלא כדין ואיומים. בחקירתו זו במשטרה, מסר הנאשם ביוזמתו אודות החזקת הסכין ברכבו וזאת באופן ספונטני ורצוני, בלא שנשאל על כך ובלא שהדבר היה בידיעת החוקרת כלל;
7. על פי המתועד בגוף החקירה (**ת/10**), בשלב זה עצרה החוקרת את החקירה וביקשה מהחשוד (הנאשם כאן) להתלוות אליה לרכבו על מנת להראות לה איפה הסכין ולתפוס אותה. התלוותו של הנאשם לחוקרת לצורך תפיסת הסכין ותפיסתה תועדו בסרטון שצולם בידי החוקרת, הגב' נחאס והוגש במעמד עדותה (הוגש וסומן **ת/11**) אחר צפיית בית המשפט בסרטון.
8. אלא שחקירתו הראשונה של הנאשם מיום 15.6.20 (**ת/10**) הוגשה לבית המשפט כשהיא למעשה כלל אינה חתומה ולא צורף לה טופס הודעות זכויות חשוד. החוקרת נחאס נשאלה על כך והעידה, כי למעשה "**...הודעה בתיק אחר**" (עמ' 13, ש' 10 לפר'). הסנגורית עתרה להגשת ההודעות החתומות, תוך הכחשת חתימתו של הנאשם על החקירה. במענה לכך השיב ב"כ המאשימה לפר' הדיון כי יוכל להעביר לידי הסנגורית את המסמכים מהתיק המקורי (ש' 13-16, עמ' 13 לפר'). לבית המשפט לא נמסרה כל הודעה בעניין ולא הוגשו המסמכים החתומים.
9. הנאשם נחקר שנית ביום 15.6.20 בשעה 14:49, לאחר תפיסת הסכין ברכבו, בגין החשד המיוחס לו **"החזקת סכין, בכך שבתאריך 15.6.20 במהלך חקירה שלך מסרת, כי יש ברכב השייך לך סכין וזה בניגוד לחוק"**. חקירתו זו הוגשה וסומנה **ת/9** כשהיא חתומה בחתימת הנאשם והחוקרת. בהתאם לכך העידה הגב' נחאס, בדבר חתימתו של הנאשם בפניה, **"אני חקרתי את הנאשם. אני מזהה את חתימתי. החשוד חתם בפניי. מדובר ב-4 עמודים"** (עמ' 10, ש' 22-23 לפר'). במקביל ובאותה שעה חתם הנאשם על טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (הוגש וסומן **ת/8**). במסגרת טופס זה הודע לחשוד בכתב, הן בעברית והן בערבית, דבר זכויותיו; זכות השתיקה, זכותו להיוועץ בעורך דין ואף בדבר זכותו להיוועץ בסנגור ציבורי ככל שהוא זכאי לכך על פי חוק. הטופס חתום בחתימה ידנית של הנאשם בעברית ותחתיה חתימת החוקרת, הגב' נחאס.

קבילות ראיות

10. בכל הנוגע לקבילות חקירות הנאשם במשטרה, מורנו סעיף 11 לפקודת הראיות, שכותרתו "הוכחת אמרה של נאשם", כך-

"אמרתו של נאשם מותר להוכיח בעדותו של אדם ששמע אותה; נרשמה האמרה בכתב והנאשם חתם עליה או קיים אותה באופן אחר, מותר להוכיחה בעדות על כך ממי שהיה נוכח באותו מעמד; אמרה שנרשמה כאמור מותר להוכיחה אף בתצהיר בכתב של מי שהיה נוכח באותו מעמד, אם הנאשם מיוצג וסניגורו הסכים לכך או - כאשר האמרה נוגעת לאישום בעוון או בחטא - אם הנאשם, במענה לשאלת בית המשפט ולאחר שבית המשפט הסביר לו את זכותו לחקור את נותן התצהיר, אישר שקרא את האמרה או שהיא הוקראה לו, אינו כופר בכך שהאמרה היא אמרתו וויתר על חקירת מקבל האמרה".

11. בענייננו מתן חקירת החשוד בת/9 וכן טופס הצהרת החשוד ביחס לכך (ת/8) חתומים בידי הנאשם והחוקרת והוכח דבר חתימתו של הנאשם עליהם בעדותה של הגב' נחאס, "אני חקרת את הנאשם. אני מזהה את חתימתי. החשוד חתם בפניי. מדובר ב-4 עמודים" (עמ' 10, ש' 22-23 לפר'). עדותה בהתאם לחתימות הנאשם וחתימותיה על גבי ת/9 ות/8 נכון לאותה שעה.

12. באשר לחקירת החשוד (הנאשם כאן) בת/10, חקירתו הראשונה, נשאלה החוקרת נחאס בחקירה נגדית,

"ש. אני מפנה לת/10, חקרת אותו בשעה 13:45. יש לך הסבר מדוע חקירתו של הנאשם אינה חתומה?

ת. כן. כי זה מתיק אחר. זה עותק לא חתום. יש עותק חתום בתיק אחר.

(עמ' 12, ש' 29-31 לפר').

13. למעשה העידה הגב' נחאס אודות קיומו של עותק חקירה החתום בידי החשוד (ת/10) בתיק האחר. הראיות מלמדות, כי הגב' נחאס נכחה במעמד החקירה אשר נוהלה על ידה והדבר הוכח לפני לפנים הן במזכרים שערכה והעידה אודות עריכתם והן מעצם התייעוד בסרטון המתעד תפיסת הסכין בנוכחותה (ת/11), וזאת בהתאם למתועד בגוף החקירה (ת/10).

14. מעבר למתועד בגוף חקירת הנאשם ובנוסף לכך, תועדה התפתחות החקירה במסגרת שני מזכרים שערכה החוקרת מיום חקירת הנאשם (15.6.20). הללו הוגשו לבית המשפט באמצעותה (סומנו ת/1, ת/2). הגב' נחאס העידה, כי לא זוכרת את נסיבות עריכת שני מזכרים, אך כי ת/1 הנו מפורט יותר (עמ' 9, ש' 22-23 לפר'). על פי עדותה "במזכר הנוסף ראיתי לנכון לפרט יותר. אף אחד לא אמר לי לפרט יותר" (עמ' 14, ש' 6-7 לפר').

15. בין היתר, כעולה מת/1 "היום בתאריך 15.6.20 הגיע לתחנה על פי זימון לחקירה חשוד.. אשר

זומן להגיע להשלמת חקירה בתיקים קודמים שלו על פי השלמת תביעות. באמצע חקירה... על החזקת סכין שלא כדין ואיומים, במהלך החקירה מסר כי בתיק זה אכן החזיק סכין ואכן איים בסכין ואף התכוון להשתמש בה אם הייתה לו האפשרות לכך, מסר כי אם בני דודים שלו לא היו בורחים הוא אכן מתכוון לדקור אותם ואף מסר כי החזיק את הסכין למטרה שישתמש בה ויפגע בהם ומסר כי הוא מחזיק סכין רק בכוונה להשתמש בה ואם לא מתכוון להשתמש בה במטרה לפגוע לא היה מחזיק סכין מלכתחילה..."

16. במצב דברים זה, על פי פקודת הראיות, אין בהגשת העתק החקירה בלא חתימת הנאשם, כדי לפגום בקבילות חקירת הנאשם בתיק זה, בנסיבות בהן הגב' נחאס העידה אודות קיומו של עותק חתום בידי הנאשם בתיק המקורי בו נוהלה החתימה. התיעוד בסרטון (ת/11) ובמזכרים (ת/1, ת/2) כמו גם הערתו של הנאשם במעמד הצגת הסרטון "**היא ראתה שיש לי סכין למה צילמה**" (עמ' 11, ש' 9 לפר' הדיון) אך מצטרפים לעדותה של החוקרת אודות התרחשות החקירה בפניה, הפסקת החקירה לצורך הצגתו לחוקרת ותפיסתו, הכל בהתאם למתועד בגוף החקירה.

17. לא למותר לציין, כי הסנגורית זנחה בסיכומיה את הטענה כי הנאשם מכחיש חתימותיו.

קיום זכות ההיוועצות

18. לטענת ההגנה, אזהרת הנאשם מלכתחילה במעמד חקירתו מיום 15.6.20 בוצעה שלא כדין, שכן לא הובאה לידיעתו דבר זכותו להיוועץ בסנגור ציבורי.

19. עיון בחקירות הנאשם במשטרה מיום 15.6.20 מעלה, כי כבר בפתח חקירתו הראשונה (ת/10), מצוין דבר זכותו להיוועץ בעורך דין לפני חקירה לרבות זכותו להיוועץ בסנגור ציבורי באם זכאי לכך על פי חוק. הנאשם אישר בפתח חקירתו כי הוא מבין את תוכן החשדות נגדו ואת תוכן האזהרה. בפרט נשאל,

"ש. האם תרצה להתייעץ עם עורך דין לפני החקירה? והשיב,

ת. לא צריך"

(ש' 3-4 לת/10).

20. הגב' נחאס העידה בהתאמה-

"ש. האם הודעת לחשוד שיש לו זכות היוועצות עם עו"ד.

ת. כן. רשום בגוף החקירה. מקריאה מגוף החקירה.

(עמ' 13, ש' 1-2 לפר').

21. כמו כן, אישרה בעדותה, כי הסבירה לנאשם את זכותו להיוועץ בסנגור ציבורי ונשאלה בפרט בנוגע להסבר שניתן לנאשם על ידה בנוגע לזכות ההיוועצות בעו"ד-

"ש. האם הסברת לו שיש אפשרות לסנגוריה ציבורית

ת. אני אומרת לו שיש לו זכות לעו"ד פרטי ואם אין לך אפשרות לסנגוריה ציבורית. זה משהו שקשור אוטומטי. כאשר הוא לא מבין, אני מסבירה עו"ד/ סנגוריה זה אותו דבר" (עמ' 13, ש' 24-27 לפר').

22. לטענת ההגנה, בהעדר הסבר המשמעויות של זכות ההיוועצות של הנאשם בסנגוריה ציבורית, נשללה מן החשוד למעשה זכות ההיוועצות באופן מעשי.

23. ואמנם נכון ורצוי הוא לטעמי, כי יוסברו לחשוד משמעויות זכותו לייצוג באמצעות הסנגוריה הציבורית באופן המגשים את תכלית החוק. ואולם הקביעה כי בהעדר מתן הסבר אודות ההבחנה בין הייצוג הפרטי לציבורי והמשמעויות הכרוכות בכך, נשללה מן החשוד זכות ההיוועצות, אינה משתמעת לטעמי מהוראות החוק הברורות.

24. לעניין זה נקבע בסעיף 19(א) לחוק הסנגוריה הציבורית, אשר כותרתו **"הודעה לעצור על אפשרות מינוי סניגור ציבורי"** קובע, כי:

19. (א) נעצר אדם והובא לתחנת משטרה או למתקן של רשות החוקרת על פי דין או שהוא חשוד בביצוע עבירה, יודיע לו הממונה על התחנה או על החקירה, בהקדם האפשרי, כי באפשרותו לבקש מינוי סניגור ציבורי אם הוא זכאי לכך לפי חוק זה.

25. הודעה שכזו על פי חוק נמסרה לנאשם בהתאם לראיות שהוצגו בפניו. מעבר לעדותה של החוקרת בדבר הודעת הנאשם אודות זכות ההיוועצות ועדותה בדבר חתימתו בפניה, נשאל הנאשם מפורשות בגוף החקירה, בראשיתה בדבר רצונו בייצוג וסירב לכך. לא נוכחתי, כי נפל פגם ממשי בקיום זכות ההיוועצות.

26. הסנגורית טוענת באשר לחובת תיעוד דבר הוויתור בהקלטת וידאו- אודיו בהתאם להלכה אשר ניתנה מפי השופט שהם בע"פ 2868/13 חייבטוב נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 2.8.18).

טענה זו דינה להידחות.

27. בכל הנוגע לחובת תיעוד ויתור על הזכות להיוועץ בעורך דין באמצעי אודיו או באמצעי חזותי, יש להבחין בין הקביעה בדבר חובת התיעוד באמצעי אודיו או חזותי ביחס לעבירות חמורות אשר עונשן המרבי 10 שנים או יותר ובהתאם לכך לפסיקת ההלכה בפרשת **חייבטוב** אליה מפנה ההגנה, שם יוחסה למערער בין היתר, ביצוע עבירת הרצח. לא למותר לציין את נסיבות פסיקת ההלכה באותו עניין בנסיבות של פגיעה חמורה בזכות

ההיוועצות בעורך דין באמצעות מדובר. זאת במובחן מן העבירה המיוחסת לנאשם שבפניי ואשר עונשה המרבי עומד על 5 שנים ובנסיבות שונות בתכלית בהן הוכחה הודאה חופשית ומרצון כפי שפורחב להלן.

28. סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) תשס"ב- 2002 (להלן גם: "חוק חקירת חשודים"), אשר כותרתו "אמצעי תיעוד של חקירה בתחנה", קובע כך;

"7. על תיעוד חקירת חשוד בתחנה יחולו הוראות אלה:

(1) חקירת חשוד בעבירה מן העבירות המנויות בתוספת לתועד בתיעוד חזותי, למעט בנסיבות כאמור בפסקה (2);

(2) ..

(3) חקירת חשוד בעבירה שאינה מנויה בתוספת ושהוראות סעיפים 8(2) או (3) או 11(א)(2) אינן חלות עליה, תתועד בתיעוד חזותי, בתיעוד קולי או בתיעוד בכתב"

29. הוראת התוספת לסעיף 7 קובעת תחולתו על של סעיף קטן(1) על:

"עבירות שהעונש המרבי שנקבע להן הוא מאסר עשר שנים או יותר"

30. להלכה נפסק בהתאמה ולמשל בבש"פ 5881-15 מדינת ישראל נ. רונאל פישר (15.12.15) כי לא קיימת חובת תיעוד חזותי או באמצעי אודיו ביחס לחשודים בעבירות אשר אינן מנויות בתוספת לחוק חקירת חשודים הנ"ל. באותו עניין נקבע מפי המשנה לנשיאה (דאז) כב' השופט רובינשטיין כך;

"המשיבים משליכים יהבם על חוק חקירת חשודים, המעגן את הכללים לחקירת חשוד, ובהם את החובה לתעד חקירת חשודים בכל מהלך החקירה. בהתאם לחוק ככלל, יש לתעד חקירת חשוד באמצעי תיעוד אחד או יותר מאלה: תיעוד חזותי, קוליאובכתב. החוק קובע במפורש שבמקרים מסוימים תתועד חקירה בתיעוד חזותי, ובהם חקירת חשוד בכל העבירות המנויות בתוספת לחוק, שהן עבירות שהעונש המרבי בגיןן הוא מאסר של עשר שנים או יותר. כן תתועד בתיעוד חזותי חקירה שהתנהלה בשפת הסימנים, ובמקרים מיוחדים הקבועים בסעיפים 8 ו- 11(א) לחוק קיימת חובה לתיעוד חזותי או קולי של החקירה (למשל כאשר מדובר בנחקר שאינו יודע קרוא וכתוב)".

בדומה לכך, נפסק מפי כב' השופט מזוז באותו עניין, כי:

"אין הדין מטיל חובה על התביעה לתמלל תיעוד קולי או תיעוד חזותי של חקירת חשוד או לממן תמלול כזה. הוראות החוק בעניין זה ברורות ומפורשות.."

31. גם כעניין של פרקטיקה נוהגת, תיעוד ויתור הנאשם על זכות הייצוג לעבירות קלות, אינו ישים ומידתי בשלב זה, ועשוי לפגוע בעבודתה השוטפת של הרשות החוקרת אשר המשאבים הטכנולוגיים והטכניים העומדים לרשותה הנם מוגבלים. המדובר בהכבדה בלתי סבירה על כתפי הרשות החוקרת אשר אין לה אחיזה שבדין. שונים פני הדברים ביחס לעבירות חמורות, כדוגמת עבירת הרצח והדבר מוצא ביטוי בהוראות החוק וההלכה הפסוקה.

העדר הודעת חשוד בדבר היותו מעוכב

32. לטענת ההגנה, לא נמסרה לנאשם הודעה כדין בדבר היותו מעוכב. ביחס לטענתה זו מתבססת הסנגורית על עדות החוקרת נחאס במעמד חקירתה הנגדית,

"ש. תאשר לי שבחקירותיו מ- 2019 טען שהותקף על ידי בני דודים והחוקר ציין את החבלות.

ת. אני נשאלת על שאלה שלא נמצאת איתי פיזית. איני יודעת להשיב.

ש. הנאשם הגיע באיזה סטטוס לתחנה?

ת. מעוכב.

ש. מתי הודעת לו שהוא מעוכב?

ת. ברגע שמגיע לתחנה כחשוד הוא בסטטוס מעוכב.

ש. האם הודע לו שהוא בסטטוס מעוכב?

ת. לא"

(עמ' 12, ש' 17-22 לפר')

33. לא בכדי הורחב לעיל בדבר אופן הצגת השאלות לחוקרת. לא ניתן להיווכח מן החקירה כי הגעת הנאשם לתחנה בסטטוס מעוכב מיוחסת למועד חקירתו מיום 15.6.20 ולא נכון למועד חקירותיו ב 2019 בהמשך לשאלתה הראשונה של החוקרת.

34. באשר לכך, אפילו איווכח, כי התייחסותה של החוקרת נחאס הנה ביחס לסטטוס הנאשם במועד חקירתו מיום 15.6.20 הרי כי לא מצאתי תימוכין בראיות לכך שהנאשם הגיע בסטטוס מעוכב. להפך, הראיות מלמדות כי בעניינו הנאשם זומן לתחנה והגיע באופן עצמאי וחופשי ברכבו הפרטי ולא כמעוכב (ת/1, ת/2) וזאת אף בהתאם לטענות הסנגורית בסיכומיה "הרי הנאשם לא הובא לתחנה ע"י שוטרים אלא הגיע לחקירה לאחר שזומן אליה" (פסקה 17 לסיכומיה). חובת מסירת ההודעה לאדם מעוכב מכח סעיפים 72 (א) ו-24 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו- 1996 אליהם מפנה הסנגורית, הנה בין היתר,

במטרה לצמצם את הפגיעה בזכויות חשודים, חופש התנועה והזכות לחירות, זכויות אשר כלל לא נפגעו בעניינו של הנאשם שבפניי. מלבד העובדה כי עדותה של החוקרת ביחס להיות הנאשם "מעוכב", אינה מגובה בבדל ראיה ביחס להיותו מעוכב עם הגעתו לתחנה, הרי כי לא הונחה כל תשתית לפגיעה בזכויות הנאשם, זכות החירות וכבוד האדם בפרט, להם טוענת הסנגורית בנסיבות בהן הגיע כאדם חופשי לחלוטין לתחנת המשטרה, בלא לווית שוטרים ושלא על פי צו עיכוב או מעצר, לצרכי השלמת חקירה בלבד.

חידוש אזהרת הנאשם עם הפללתו העצמית

35. למעשה אין חולק, כי הנאשם לא הוזר בשנית במהלך חקירתו בת/10 בדבר זכויותיו- ובכלל זה זכות השתיקה וזכות ההיוועצות בעורך דין. טוענת הסנגורית, כי בשלב זה, בו נחשד בביצוע עבירה נוספת של החזקת סכין, הנשם לא ויתר מדעת על זכות ההיוועצות ולא היה מודע לזכויותיו- זכות השתיקה וזכותו להימנע מהפללה עצמית.

36. בענייננו הוכח כאמור, כי הנאשם הוזר כדין בראשית חקירתו בגין החשדות שיוחסו לו בתיקים אחרים "החזקת אגרופן או סכין שלא כדין ואיומים" (ת/10). בחקירתו זו מסר הנאשם כך:

"ש. אני מציגה בפניך תמונה של הסכין, האם אתה מזהה את הסכין?"

ת. כן זו הסכין שהייתה איתי.

ש. ציינת בחקירה הקודמת שלך מתאריך 4.2.19 כי איימת על מוסא ואיימת עליו בסכין, מי זה מוסא?

ת. את האמת הסכין הייתה תמיד איתי ברכב ולא הבאתי אותה מהבית כמו שאמרתי אני שיקרתי אז עכשיו אני אומר את האמת, הסכין הזו הייתה תמיד איתי ברכב ולא הבאתי אותה מהבית כמו שאמרתי. אני שיקרתי אז עכשיו אני אומר את האמת, הסכין הזו תמיד היתה איתי ברכב מסוג יונדאי הרכב שלי..." (ש' 29-33 לת/10).

37. למעשה ניתן להיווכח, כי הנאשם בחר להודות מרצון בדבר היות הסכין ברכבו תמיד, בלא שנשאל על כך כלל. בשלב זה יש לקבוע, הי החוקרת עדין לא הייתה מודעת לכך כי עליה להזהיר את הנאשם בגין ביצוע עבירה נוספת של החזקת סכין, שכן הנאשם מסר את המידע מרצונו החופשי ובלא שקדמה לכך ידיעה מצד החוקרת. גם אם נכונה הטענה, כי נכון היה לעצור את החקירה לצורך אזהרת הנאשם בשלב בו התעורר חשדה של החוקרת בדבר ביצוע עבירת החזקת סכין נוספת, הרי כי המדובר בשלב שלאחר הודיית הנאשם מרצונו החופשי ובלא שקדמה לכך כל ידיעה מצד החוקרת בדבר ביצוע עבירה נוספת של החזקת סכין נכון למועד החקירה. בשלב בו הובהר לחוקרת דבר ביצוע העבירה, עצרה מכל מקום את החקירה וביקשה מהנאשם להתלוות אליה לרכב לצורך הצגת הסכין (תועד כאמור בסרטון ת/11).

38. על פי המתועד בחקירה:

"הערת חוקרת: אני עוצרת את החקירה ומבקשת מהנ"ל לבוא איתי לרכב על מנת להראות לי איפה הסכין ולתפוס את הסכין. ניגשתי ביחד עם החשוד לרכב שלו מדובר ברכב מסוג יונדאי בצבע לבן פותח את הבגאז' של הרכב ומוציא ממנו סכין. מדובר בסכין עם ידית מעץ בצבע חום סכין מטבח, תפסתי את הסכין ושמרתי על ט.א" (ש' 43-45 לת/10).

39. בשלב זה פתחה החוקרת מצלמה בטלפון האישי שלה וצילמה את החשוד בידאו (ת/1+2). סרטון המתעד את התלוותו של הנאשם (החשוד שם) אל החוקרת אל רכבו והוצאת הסכין מתוכו בידי הנאשם, הוגש וסומן בתיק בית המשפט, ת/11.

40. הראיות מלמדות אודות המשך חקירת הנאשם לאחר עריכת החיפוש (השנוי במחלוקת) במסגרתה נשאלו מספר שאלות בודדות, בלא אזהרת הנאשם ביחס לעבירה הנוספת של החזקת סכין (החל משורה 46 לת/10). יש לציין, כי מרבית השאלות יוחסו לתיק החקירה האחר, בגינו זומן מלכתחילה, אך שתיים מהן מתייחסות גם להחזקת הסכין ברכב וביחס למועד החזקתה. יש לפסול חלקים אלו בחקירה, בגין שאלות שנשאל הנאשם אחר הודייתו הספונטנית בדבר החזקת סכין ואשר ביחס אליהם לא הוזרה הנאשם כדין ולמען הזהירות בלבד אורה על פסילה כראיה של החלק בחקירה החל משורה 35 לת/10 אשר נוהל בלא אזהרת הנאשם.

41. על אף האמור, הרי שנוכחתי בדבר הודייתו הספונטנית של הנאשם בפני החוקרת באשר להחזקת הסכין ברכבו דרך קבע, במסגרת חקירתו זו אשר בראשיתה הוזרה כדין והובאו לידיעתו זכות ההיוועצות וזכות השתיקה. לא למותר לציין, כי הנאשם מודע היה לזכותו שלא להשיב ושמר על זכות השתיקה בחלקים אחרים בחקירה (למשל ש' 47-48, ש' 52-53 לת/10), מכל מקום, כאמור, חלקים אלו נפסלו כראיה, למען הזהירות, בהעדר אזהרת הנאשם.

חוקיות החיפוש

42. במסגרת ראיות התביעה הוגש כאמור סרטון המתעד התלוותו של הנאשם לחוקרת לצורך הצגת הסכין אשר הודה הנאשם, כי מצויה ברכבו תמיד.

על פי דו"ח צפייה שערכה החוקרת **"נראה כי החשוד ג'לאל הולך בכביש לכיוון הרכב מגיע לרכב מסוג יונדאי בצבע לבן פותח את הרכב בעזרת המפתחות שיש לו, ניגש לבגאז' של הרכב ומוציא מהבגאז' סכין מטבח גדולה עם ידית מעץ ושם את הסכין על הבגאז'" (ת/6).**

43. אין מחלוקת, כי הנאשם הוא המצולם בסרטון, כי התלווה לחוקרת לצורך הצגת הסכין אשר בהחזקתה הודה בפניה, כי הנאשם הוא שפתח את הרכב, הוציא את הסכין בעצמו והניחה על הבגאז', בלא שהחוקרת נדרשה לביצוע פעולות חיפוש.

44. המחלוקת נסובה בין הצדדים התייחס לסוגיית עצם קיומו של חיפוש וחוקיותו. לטענת המאשימה, כלל לא

בוצע חיפוש, שכן ניתן להיווכח בהתאם למתועד בסרטון (ת/11), כי החוקרת לא נגעה בסכין, לא נגעה ברכבו של הנאשם ולא ערכה את החיפוש בעצמה. ואכן אין חולק, כי הנאשם הוא שפתח את הרכב, הוציא את הסכין והציגה לחוקרת לבקשתה.

45. עמדת ההגנה היא, כי עריכת החיפוש בידיו של הנאשם, בנסיבות המתוארות, אינה מוציאה את הפעולה מגדר פעולת "חיפוש" בידיו שוטר, כאשר קודם לעריכתו הנאשם לא הוזהר כדן. לעניין זה מפנה הסנגורית לרע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ. מדינת ישראל (6.3.12) להתייחס בית המשפט למשמעות ריקון הכיסים לבקשת שוטרים. באותו עניין קבעה כב' השופטת בייניש כך;

"נשאלת, אפוא, השאלה האם עצם העובדה שהמבקש רוקן את כיסיו בעצמו לבקשת אחד השוטרים בלי שהשוטרים נדרשו לעשות כן בעצמם מוציאה את הפעולה מגדר "חיפוש על גופו של אדם", שמוגדר בסעיף 3(ד) לחוק שמירה על ביטחון הציבור בזו הלשון: "חיפוש על פני גופו של אדם, בבגדיו או בכליו שאינו חיפוש חיצוני או פנימי כהגדרתם בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף החשוד), התשנ"ו-1996". חשוב לציין כי הגדרה זו של המונח "חיפוש על גופו של אדם", היא הגדרה שיורית שחלה גם בדברי חקיקה אחרים (ראו למשל: סעיף 22(א) לפקודת סדר הפלילי, שעניינו הוא בעריכת חיפוש על גופו של עצור או אסיר המתקבל למשמורת וסעיף 12(ז) לחוק להגנה על עדים, התשס"ט-2008, שנוגע לסמכויותיהם מאבטחים הפועלים לפי החוק). אכן, כאשר החיפוש נעשה על ידי שוטר עוצמת הפגיעה בזכותו המוגנת של חשוד היא רבה יותר מאשר בנסיבות בהן האדם עצמו מרוקן את כיסיו; אולם עצם העובדה שהאדם מסייע לחיפוש בכך שהוא פועל בהתאם להוראת השוטר אינה מוציאה את הפעולה מגדר "חיפוש" כמשמעותו בחוק. זאת, כיוון שהוראת השוטר לאדם לרוקן את כיסיו נועדה להשיג אותה מטרה שחיפוש הנעשה על ידי השוטר עצמו נועד להשיג - איתור חפץ אסור או מסוכן הנישא על ידי האדם מושא החיפוש, בנסיבות בהן מדובר ב"מציאת" החפץ בנוכחות השוטר ולבקשתו. כיוון שאכן מדובר בחיפוש, נותרה שאלת נפקות ההסכמה".

(הדגשה לא במקור).

46. בהלכת בן חיים הנ"ל נפסק,

"סיכומי של דבר, בהעדר מקור סמכות אחר ובנסיבות המצדיקות זאת, הסכמתו של אדם לעריכת חיפוש על גופו, בכליו או בביתו עשויה להוות מקור סמכות עצמאי לביצוע החיפוש. באותן נסיבות תוכל ההסכמה לשמש תחליף לדרישת החשד הסביר... או לדרישת ה"יסוד להניח" כי בוצעה עבירה, הקבועה בסעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי. אין חולק כי תנאי לכך הוא שאותה הסכמה תהיה הסכמת אמת מודעת ורצונית. כדי להבטיח זאת אין די בבקשת הסכמתו של האדם מושא החיפוש לעריכת החיפוש אלא יש להבהיר לו במפורש כי נתונה לו הזכות לסרב לביצוע החיפוש וכי הסירוב לא ייזקף לחובתו. יחד עם זאת, איננו רואים לקבוע כי ההסכמה לביצוע החיפוש צריכה להינתן בהכרח בכתב... התכלית המרכזית העומדת ביסוד החובה להודיע לאדם מושא החיפוש בהסכמה על זכותו לסרב לביצוע החיפוש אינה יצירת פרוצדורה פורמלית לעריכת החיפוש אלא בהבטחת האוטונומיה של הפרט שמתבקשת הסכמתו לעריכת החיפוש. כדי להגשים תכלית זאת אין הכרח שההודעה על הזכויות

תינתן בכתב... (הדגשה לא במקור).

47. אין חולק, כי בענייננו לא הובהר לנאשם במפורש קודם ביצוע החיפוש, כי נתונה לו הזכות לסרב לחיפוש וכי הסירוב לא ייזקף לחובתו. משכך, אין לקבוע, כי הסכמת הנאשם לחיפוש הייתה רצונית ומדעת. אמנם נכון שהנאשם פעל ביוזמתו לפתיחת רכבו, שלף ממנו את הסכין והציגה לחוקרת בלא כל התנגדות אך אין חולק כי הדבר נעשה לבקשת החוקרת ומשכך מדובר בחיפוש אשר נעשה בהעדר ידוע הנאשם בדבר זכותו לסרב לחיפוש וכי הסירוב לא ייזקף לחובתו. על כן, לא ניתן לקבוע כי בנסיבות אלו הסכמת הנאשם לעריכת חיפוש ניתנה בהסכמה ומדעת. הדברים אמורים בפרט שעה שלא הוזהר בשלב זה אודות החשד הנוסף המיוחס לו בגין החזקת סכין.

48. השאלה הנשאלת הנה האם בנסיבות העניין קמה לשוטרת סמכות עריכת חיפוש כדין בידי שוטר, שלא על פי הסכמת הנאשם ובאילו תנאים.

עיכוב כלי רכב לשם חיפוש

49. באשר לעיכוב כלי רכב לשם חיפוש, מורה הוראת סעיף 71 לחסד"פ (סמכויות אכיפה- מעצרים) אשר כותרתו "**עיכוב כלי רכב לשם חיפוש**" כך:

71. (א) היה לשוטר יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר וסבר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או קורבנה או כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא להורות לעכב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור.

50. בענייננו, הוכח קיומו של יסוד סביר לחשד לביצוע עבירה בת מעצר בידי הנאשם (החשוד) אשר מכוחו נדרשה החוקרת לעריכת חיפוש ברכב הנאשם כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה. בע"פ (חיפה) 16928-02-22 מדינת ישראל נ. מולקונדוב (פורסם בנבו, מיום 9.6.22) אשר ניתן לאחרונה, נפסק, כי

"חוק המעצרים קובע הסדר נורמטיבי ייחודי ושלם באשר לסמכות החיפוש ברכב הן באשר לעילת החיפוש והן לדרך ביצועו..."

...

עולה מהוראת החוק, שסמכות השוטר לעכב את הרכב ולבצע את החיפוש ברכב בהתאם לסעיף 71, לא יחולו עליה התנאים שהציב סעיף 24 לחוק המעצרים וניתן להסתפק בחובת ההזדהות על פי סעיף 5 לפקודת המשטרה.

מכאן המסקנה כי חוק המעצרים קובע הסדר שלם ומיוחד הן לעניין העילה והן לעניין נוהל ביצוע החיפוש,

ואינו זקוק להוראה חיצונית כדי לקבוע את דרך ביצוע החיפוש".

בהמשך נקבע באותו עניין,

"אם כך, שילוב מאפייני השימוש ברכב עם ספונטניות החיפוש ללא צו בנסיבות אלו, מביא למסקנה שדרישת "שני עדים שאינם שוטרים" עלולה לסכל את מטרת החיפוש.

"עין כולל בהוראות החוק המעצרים הדנות בחיפוש מלמד, כי המחוקק מבחין באופן מהותי בין חיפוש בלא צו בבית או בחצרים לבין חיפוש כאמור ברכב, ומקל על עריכת החיפוש ברכב בשני מישורים: עילת החיפוש (די בחשד לעבירה מסוג עוון) ובמישור נוהל בעריכת חיפוש (בהוראת ההזדהות לפי סעיף 72(ב) לחוק המעצרים).

...

(הדגשות לא במקור)

51. כעולה מפסיקה זו, אשר ניתנה לאחרונה בבית המשפט המחוזי בחיפה, קיימת הבחנה מהותית בחוק המעצרים בין סמכות לעריכת חיפוש אשר מכוחה אף רשאי שוטר לעכב כלי רכב, על פי סעיף 69 לחסד"פ (סמכויות אכיפה- מעצרים) הנ"ל, לבין עיכוב כלי רכב לצורך עריכת חיפוש מכוחו של סעיף 71 לחסד"פ הנ"ל. כך ובעוד שעיקוב לצורך עריכת חיפוש מכוחו של סעיף 69 לחסד"פ כפוף להוראותיו של סעיף 24 לחסד"פ, הרי שלעומתו עיכוב לצורך חיפוש בכלי רכב מכוחו של סעיף 71 לחסד"פ בהתקיים יסוד סביר לחשד לביצוע עבירה בת מעצר, מהווה הסדר שלם ועצמאי אשר נועד לביצוע עריכת חיפוש באופן מידי וללא עיכוב. בהתאם לא מתקיימת הדרישה לעריכת חיפוש בנוכחות שני עדים ובעניינו חל הסייג הקבוע בסעיף 72(ב) הנ"ל.

52. למעשה כעולה מהוראת סעיף 71 לחסד"פ (סמכויות אכיפה- מעצרים) רשאי שוטר להורות על עיכוב ולבצע את החיפוש בלא שנדרש למעשה להסכמת הנאשם כלל. חיפוש בנסיבות אלו אף אינו מחייב כאמור שני עדים.

53. בעניינו, הוכח דבר קיומו של יסוד סביר לחשד לביצוע עבירת החזקת סכין, שהנה עבירה בת מעצר ומשכך בהתאם להוראת סעיף 71(א) מוסמכת הייתה החוקרת לעכב את רכבו של הנאשם לצורך ביצוע חיפוש.

54. ואמנם בעניינו, נכון הוא כי לא הודע לנאשם דבר עיכוב רכבו לצורך עריכת החיפוש. אלא שנוכחתי כי עצמת הפגיעה בנאשם מעצם אי מסירת הודעה כאמור הנה פחותה בנסיבות בהן מצוי היה רכבו ממילא בתחנת המשטרה, לאור העובדה כי מסר הודיה חופשית ומרצון, כפי שעוד יורחב בדבר החזקת הסכין, כשהוא מצוי בחקירה תחת אזהרה והובאה לידיעתו זכות הייצוג וזכות השתיקה. במכלול נסיבות אלו נוכחתי, כי עצמת הפגיעה בזכויותיו מעצם אי מסירת הודעה בדבר עיכוב רכבו, הנה פחותה.

55. על אף כל האמור לעיל, אני יכולה להתעלם מכך כי ניכר שסעיף 71 לחסד"פ (סמכויות אכיפה-מעצרים), נועד לנסיבות שונות מאלו אשר במקרה זה. דומה בעיני כי ניתן לקבוע כי ייעודו של סעיף 71, כעולה גם מן האמור בע"פ מולקונדוב, הינו במקרה בו מעוכב הרכב בצד הדרך ולא במגרש החניה של תחנת המשטרה. בצד הדרך, אכן נדרש חיפוש מידי ללא עיכוב. בעניינו, משעוכב רכבו, ולא קיים היה חשש להמלטות הרכב מן המקום, כפי שקיים בעיכוב בצד הדרך, הרי לא היתה כל מניעה לבצע את החיפוש לאחר שניתנת לנאשם האפשרות לסרב לעריכת החיפוש. ככל והיה מסרב, הרי שניתן היה להחזיק ברכבו במגרש החניה, שכן הרכב היה מעוכב, ולהמתין לקבלת צו בית המשפט לצורך עריכת החיפוש. אולם, גם כאן, סבורה אני כי עוצמת הפגיעה בזכויות הנאשם הייתה מינורית, שכן הנאשם הוא זה אשר מסר מרצונו החופשי, לאחר שהוזהר והוסברו לו זכויותיו, את דבר המצאו של הסכין ברכב.

סעיף 71 קובע כי בנסיבות בהן "היה לשוטרי יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר וסבר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או קורבנה או כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא להורות לעכב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור". הדגש אותו סימנתי תחת המילה "רשאי", מדגיש כי על השוטרי להפעיל שיקול דעתו האם במקרה זה יש לפעול על פי הסמכות לעריכת חיפוש ברכב ללא הסכמה וללא צו בימ"ש או שמא מדובר בנסיבות בהן אין דחיפות הדורשת הפעלת הסמכויות הנ"ל.

56. אולם, כאמור, עוצמת הפגיעה בזכויותיו של הנאשם, בשל הבחירה להפעיל את הסמכויות על פי סעיף 71, על אף שלא התקיימו נסיבות המצדיקות זאת, הינה מינורית.

57. בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית בע"פ 5121/98 רפאל יששכרוב נ. התובע הצבאי (פורסם בנבו, ניתן ביום 4.5.06):

"הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוהגת עימנו מאז ומתמיד, ולפיה ראיה שהיא רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, בהתאם לדוקטרינה האמורה לבית-המשפט שיקול-דעת לפסילת קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין וקבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לגדריה של פיסקת ההגבלה. מדובר בנוסחת איזון עקרונית השואפת להשגת פשרה ראויה בין מכלול הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים לשאלת קבילותן של ראיות שהושגו שלא כדין, ובהם: חשיפת האמת העובדתית, הלחימה בעבריינות וכן ההגנה על שלום הציבור ועל זכויות נפגעי העבירה מחד גיסא; אל מול ההגנה על זכויות הנאשם ועל הגינות ההליך הפלילי וטוהרו מאידך גיסא.

נוסחת האיזון האמורה תיושם על-פי שיקול-דעתו של בית-המשפט בהתחשב בנסיבותיו של כל מקרה לגופו ובהתאם לאמות-המידה המנחות עליהן עמדנו. אמות-מידה אלה נוגעות לאופיה ולחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה; למידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה; וכן לשאלת הנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילתה. הדוקטרינה האמורה תהא כללית ומיושמת על כל סוגי הראיות, לרבות הודאות נאשמים..." (הדגשה לא במקור).

58. ברע"פ 2161/21 אמיר משאין נ. מדינת ישראל (פורסם בנבו, ניתן ביום 18.7.21) אשר ניתן לאחרונה, שב בית המשפט העליון על ההלכה אשר לפיה,

"ככלל, "אופן יישום העקרונות שהותוו בעניין יששכרוב נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, הדן בשאלת קבילותה של ראייה פלונית, אשר הושגה באופן פסול, ותלוי בנסיבות הקונקרטיות העומדות בפניו", ואין הוא מהווה עילה למתן רשות ערעור [רע"פ 1921/18 חברת דור חקלאים בע"מ נ. מדינת ישראל] (פורסם בנבו) [פסקה 10 (27.5.2018)]."

הודיית נאשם

59. לבית המשפט הוצגו ראיות בדבר מסירת הודיית נאשם באופן חופשי ומרצון בפני חוקרת המשטרה בדבר החזקת הסכין. זאת כאמור הן באופן ספונטני ומרצונו במהלך חקירתו הראשונה בת/10 בלא שקדמה לכך כל ידיעה מצד החוקרת והן במסגרת חקירתו שנערכה לאחר תפיסת הסכין ולאחר אזהרת הנאשם ויידועו בדבר זכויותיו נוסף על הודייתו באופן חופשי ומרצון קודם לעריכת החיפוש.

60. באשר לכך ובהתאם לת/9 בשעה 14:49, הודע לנאשם דבר החשד הנוסף המיוחס לו **"החזקת סכין, בכך שבתאריך 15.6.20 במהלך חקירה שלך מסרת כי יש ברכב השייך לך סכין וזה בניגוד לחוק"**. במסגרת זו, הבין הנאשם את החשדות נגדו, ויתר על זכותו להתייעץ עם עורך דין לפני החקירה, אחר שהוזהר כדין והובאה לידיעתו זכות השתיקה, ושב על הודאתו בדבר החזקת סכין ברכבו, כמו גם בדבר כוונתו להשתמש בסכין;

"ת. הסכין הזו כבר כמעט שנה אצלי ברכב אני שכחתי שיש לי סכין ברכב, כאשר עכשיו אמרת לי על הסכין נזכרתי שיש סכין ברכב איתי ואמרתי לך למה שכחתי את זה, כי יש לי סכין נוספת מתקבעת ואני כל הזמן תמיד לאן שאני הולך יש איתי סכין."

...

ש. למה אתה מחזיק סכין כל הזמן אני עד עכשיו לא הבנתי...

ת. אני מחזיק סכין בכדי להשתמש בה, בגלל גם אם יהיה איתי משהו או איזה שהיא בעיה להשתמש בה"

בחקירתו זו אישר הנאשם, כי הרכב בו נהג הנו שלו, וכי רק הוא משתמש בו (ש' 19-22 לת/9) ושב על גרסתו "אמרתי לך מה הסיבה שאני מחזיק סכין.. אם יהיה איתי בעיה כלשהיא אשתמש בה בטח" (ש' 33-35 לת/9). הנאשם אף אישר כי יודע שזה לא חוקי "כן יודע שזה לא חוקי ואפילו יודע שיש מצב שאני אעצר על זה. אני כבר לא רוצה לענות" (ש' 36-37 לת/9) ולסיום שב וחזר על הודאתו,

"אני אוהב סכינים כל הזמן יש איתי סכין, אם יש סכין, כלומר יש מצב שאשתמש בה ואם אני אתעצבן אני מאבד שליטה ויש מצב שאני אשתמש בסכין ואף אדקור כל מי שמולי, זהו אני שומר על זכות השתיקה לא מדבר" (ש' 51-53 לת/9).

61. למעשה, אף באם איווכח, כי נדרש היה חידוש אזהרה כבר במהלך חקירת הנאשם בת/10 ואפילו נפסלה הודיית הנאשם בעבירה על פי ת/10 בהעדר חידוש האזהרה, הרי כי הוכחה קבילות הודיית הנאשם בת/9 בכל הנוגע להחזקת סכין דרך קבע, שלא למטרה חוקית, הודיה אשר הוכח לפני ולפנים, כי נמסרה באופן חופשי ומרצון, לרבות ביחס לתכלית החזקת הסכין בידי הנאשם ולא למטרה חוקית.

62. קבילות אמרות הנאשם במשטרה הוכחה לבית המשפט. החוקרת העידה בדבר חקירתה את הנאשם (ת/9), "אני חקרתי את הנאשם. אני מזהה את חתימתי. החשוד חתם בפניי. מדובר ב-4 עמודים" (עמ' 10, ש' 22-23 לפר'). חקירת הנאשם (החשוד דאז) הוגשה באמצעות החוקרת נחאס ועדותה בדבר חתימתו בפניה הן על גבי ת/9 והן על גבי טופס "הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה" (ת/8) במסגרתו הוזר כדין והובאה לידיעתו זכותו להיוועץ בעורך דין וזכות השתיקה, לא נסתרה. במסגרת זו, הודה הנאשם ושב על הודייתו פעם אחר פעם בדבר החזקת סכין ברכבו. באשר לנסיבות מתן ההודאה, הוכח כי הינה מחופשית ומרצון [ת/8, ת/9 וחלק מת/10].

63. בנוסף, עצם החזקת הסכין ברכבו של הנאשם הוכח לפני ולפנים על פי המתועד בסרטון שהוצג לבית המשפט (ת/11).

64. הנאשם בחר שלא לנהל פרשת הגנה. שתיקתו מחזקת את ראיות התביעה.

65. לא למותר להוסיף כי במכלול נסיבות אלו, קמה סמכות מעצר החשוד (הנאשם) בידי שוטר מכוח הוראות סעיף 23(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים), תשנ"ו-1996 אשר לשון כדלקמן;

23. (א) שוטר מוסמך לעצור אדם אם יש לו יסוד סביר לחשד שאותו אדם עבר עבירה בת מעצר והתקיים אחד מאלה:

(1) האדם עובר בפניו או עבר זה מקרוב עבירה בת מעצר, והוא סבור, בשל כך, שהוא עלול לסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

...

(4) יש לו יסוד סביר לחשד שהחשוד יסכן את בטחונו של אדם, את בטחון הציבור או את בטחון המדינה;

...

(7) בחוק זה, "עבירה בת מעצר" - כל עבירה למעט חטא.

66. בענייננו הוכח קיומו של יסוד סביר לחשד כי החשוד יסכן בטחונו של אדם או את בטחון הציבור מעצם החזקת סכין דרך קבע ברכבו, בפרט לאור מטרות החזקת הסכין אשר לגביהן העיד הנאשם בפני החוקרת.

סוף דבר

67. לאור כל האמור, נחה דעתי כי יש להרשיע את הנאשם בעבירת החזקת אגרופן או סכין שלא כדין- עבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ח תשרי תשפ"ג, 23 אוקטובר 2022, במעמד הצדדים